

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

De oratione. Cap. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

orationem præparata animam tuam, & noli esse quafi homo, qui tentat Deum.] Qui enim imparatus ad orationem accedit, ideo similis est ei, qui Deum tentat; quia non tam Deum placat, & ab eo aliquid impetrat, quam eius indignationem prouocat. Duplex autem est præparatio, quæ tunc fieri debet: Altera est, vt si minus memoria polleas, ô frater, aut parum in rebus spiritualibus exercitatus sis, ex libello aliquo ad id destinato, puncta meditationis, quæ præterita nocte legisti (vt postea dicemus) rerum legas: ne mens iplo orationis tẽpore ad quærendã materiam diuagetur, & aliquo modo distrahatur. Altera verò, illis verbis Abrahæ continetur, quibus oraturus ad Dominum, suam precatioẽ inchoauit: [Loquat ad Dominum, cum sim puluis, & cinis.] In his verbis tria sunt, ex quibus optima præparatio ad orationem constat. Primum, vt ipsum oratum cogites, quia es puluis & cinis. Secundum, vt eum consideres, quem es alloquutus, quia est Dominus Deus tuus. Tertium, vt quæ dicenda sunt, mediteris. Vnde Chrysostomus hæc verba Abrahæ interpretans, sic ait: Ne putes, Domine, me ignorare meipsum, & transgredi mensuram, & tanta vti fiducia. Scio enim, quòd terra sum, & cinis; sed sic vt hoc scio, & manifestè scio, ita neque illud ignoro, quòd copiosa est tuæ misericordiæ magnitudo, & quòd diues es in bonitate, & quòd vis omnes homines saluos facere.] Cogita igitur quis sis, quia homo vilissimus, quia peccator ingratus, quia reuera puluis & cinis, stercus & fætor, & hac cogitatione teipsum humilia. Cogita deinde quem sis oraturus, quia Deum sapientissimum, optimum, potentissimum, angelicæ naturæ amatorem, humanæ reparatorem, omnium conditorem. Admiratione diuinam maiestatem intimè præsentem, quæ te ante se sustinet, dilige immensam bonitatem, quæ prona est te exaudire, & benignè tibi fauere; in spem erigere, quòd è conspectu tanti regis nec vacuus nec desolatus exibis. Cogita tandem quem boni affectum sis ex meditatione eliciturus, vt ad eum tuas considerationes dirigas, & quid sis petiturus, vt ita custodias illud Salomonis: Ne temere quid loquaris, neque cor tuum sit velox ad proferendum sermonem coram Deo; Deus enim in caelo, & tu super terram, idcirco sint pauci sermones tui.] Si ille tanto intervallo cunctos homines superat, æquum est vt magno cum tremore illum alloquaris, & quid tibi dicendum sit, satis perspectum habeas. His ergo aut similibus cogitationibus inanes phantasias repelles, animum tuum colliges, & te attentum, & humilem & fecundum, & aliis sanctis affectibus tactum ad orandum repeties.

De oratione.

CAPVT III.

Ac præparatione facta, spatio vnus horæ mentali orationi vacamus, & nullimò, multi plus in hoc præstantissimum opus incumbimus, quod dux est itineris nostri, comes vitæ nostræ, & ad labores perferendos robur ac fortitudo. O felix hora, ô breuis mora omni melle dulcior, omni cibo ac potu suauior, in qua anima iam diuina contempletur, iam Dei & cœlestium amore succenditur, iam Deum alloquitur, iam eius verbis intus miro modo auditis emollitur, iam à terrenis intellectu & affectu elongata supra seipfam, ac supra omnes

A res creatas, effertur. Ideo autem hæc prima hora ante lucem diuinam orationi destinata est, quia caput post moderatum somnum ad contemplandum est aptum, tempus ad gemendum & suspirandum idoneum, & caligo noctis, quæ nondum euauit, ad luctam cum Deo & ad diuinos amplexus accommodata. Summo manè oramus, quia in Psal-mographo legimus: Manè astabo tibi, & videbo; quoniam non Deus volens iniquitatem tues,] quando nihil est quod prestet, nihil quod trahat, nihil quod ad aliquid creatum cogitandum alliciat. In hac autem orationis hora aliqua sunt obseruanda, vt fructum oratum accipiamus.

B Illud in primis, ô frater, vt vitam oratione & alloquutionibus diuinis dignam facias, id est, quantum fieri possit, culpis & defectibus liberam, à terrenis affectibus auulsam, & à vanis, & secularibus occupationibus sequestratam. Adolescentulus Ioseph in conspectum Pharaonis ingressurus, primò attonsus est, ac vestibus pulchris indutus.

C Protinus, ait Scriptura, ad Regis imperium eductum de carcere Ioseph rotonderunt, ac veste mutata obtulerunt ei.] Pueri quoque illi Hebræorum, qui in palatio Regis Babylonis ad obsequia illius eligebantur, non solum indumentis splendidis amicti, sed & multo tempore cibis delicatissimis refecti sũt, vt Regi barbaro astarent, & aspectum aula dignum, cunctis, à quibus viderentur, offerrent. Nam scriptum est: Et constituit eis Rex annonam per singulos dies de cibis suis, & de vino, vnde bibebat ipse, vt emittit tribus annis, postea starent in conspectu regis.] Si hæc ab illis exiguntur, qui sunt ad conspectum regum terrenorum intraturi, quid tu facturus es, qui quotidie regi cœlesti assilas, vt ei tua desideria pandas, & vicissim tanti Dei alloquutionem excipias? Certè non satis est ab ergastulo perditæ vitæ exisse, sed necesse est omnibus splendere virtutibus, velut optimis vestimentis; & cibos pagi pro alimentis aulae regiae, id est, affectus terrenos, & curas sæculares, pro affectibus cœlestibus, & curis spiritualibus, commutasse.

D Deinde orationem, præcipuum opus diei, & omnibus humanis occupationibus præferendum, scias, quod ita diligas, vt neque in ipsis corporis aegritudinibus, nisi ille molestissimæ sint, & penitus facultatem adimant, illud ex toto prætermittas. Si consueto tempore orationi vacare non potuisti, & cum reliquis fratribus tuam portionem accipere, primo tempore eam non dimidiatam, non mutilam, sed integram & nec in minimo deentratam accipias. Hæc est, quæ animam sustentat, & saginat; hæc, quæ auxilia gratiæ ad vincendas tentationes, & labores perferendos impetrat; hæc, quæ totius diei actiones dirigit, & perficit; hæc, quæ diuinas ad nos miserationes adducit. Benedictus Deus, inquit sanctus Dauid, qui non amouit orationem meam, & misericordiam suam à me.] Quandiu enim non cessat oratio nostra ascendere ad Deum, non cessabit ad nos eius misericordia descendere. Egregiè namque dixit Augustinus: Quandiu ergo hic sumus, hoc rogemus Deum, vt non à nobis amoueat deprecationem nostram, & misericordiam suam, id est, vt perseueranter oremus & perseueranter misereatur. Multi enim languescunt in orando, & in nouitate suæ conversionis feruenter orant, postea languidè, postea frigidè, postea negligenter. Quasi securi sunt: vigilat hostis: dormis tu. Ipse Dominus præcepit in Euangelio: Quia oportet semper orare, & non deficere.] Et dat similitudinem de illo iniquo iudice, qui nec Deum timebat, nec hominem reuerbatur,

E quem

Gen. 18. 27.

Chrys. 1. 42. in Gê.

Ecc. 5. 1.

Psal. 5. 5.

Gen. 41. 14.

Dan. 1. 5.

Psal. 65. 20.

Aug. ad eundem Psal.

Luce. 18. 1. 2. 8. seg.

quem interpellabat illa vidua quotidie, vt audiret eam: & cessit tadio, qui non flectebatur misericordia: & ait sibi index nequam: Si nec Deum timeo, nec hominem reueſcor; vel propter tadium quod mihi quotidie facit hæc vidua, audiam causam eius, & vindicabo eam. Et ait Dominus; si index nequam hoc fecit, pater vester non vindicabit electos suos, qui ad eum clamant die ac nocte: ita dico vobis, faciet iudicium eorum citò. Ergo non deficiamus in oratione. Ille quod concessurus est, & si differt, non aufert. Securi de pollicitatione ipsius, non deficiamus orando, & hoc ex beneficio ipsius est. Propterea dixit: Benedictus Deus meus, qui non amouit deprecationem meam, & misericordiam suam à me. Cum videris non à te amotam deprecationem tuam, securus esto quia non est à te amota misericordia eius. Si ergo, vt ex sententia tanti patris constat, ex oratione tua quodam modo erga te diuina misericordia dependet, pro nulla occupatione, pro nulla causa debes eam omittere, nec ab assidua Domini interpellatione cessare, si convenienti tempore non manducaſti, postea manducas: si convenienti tempore non dormiſti; postea cum primùm potes, cubas, quiescis, & dormis, quia hæc tam necessaria sunt, vt sine illis vita diu durare non possit. Et orationibus est anima, somnus est mentis, qua calorem spiritus imminutum, renouat, virésque refumit: nunquam ergo neque in domo, nec in villa neque in itinere omittenda est, sed si consueto tempore fieri non potuit, saltem alia diei hora est omnimodis acceptanda.

Cum signum ad orationem datur, non tunc ad locum orationis vadas, sed prius vade, signum præueni, & in eo loco cymbalum vocans te ad orationem expecta. Hoc sanè vt tempus orationi destinatum, integrum illi concedas, & nec momentum si fieri possit, ab eo subtrahas. Audiui ego à sene quodam nostro integerrimæ vitæ, magnæ veritatis, probatissimæque virtutis, se in duobus collegiis nostris adolescentem habitasse, in quorum altero literis studuit, in altero verò iam factus magister, docuit, in quibus tanta erat orationis cura, vt si quis signum ad orationem in atrio, in orto, in transitu, aut in quavis alia parte domus audiret, ibi ceu lapis fixus permaneret, ibique oraret, donec iterum signo dato horam iam esse finiendi orationem, aduerteret. O consuetudo laudabilis, & dignissima (nisi in aliquo loco singularitatem oleret) ab omnibus imitari, quæ magnum in illis primis fratribus studium orandi, & ad Deum accurrendi feruorem ostendit. Tu vt in loco accommodato ores, vbi nec frigidus aër, nec pluuia, nec aliquid aliud inquietet, ante signum datum, in Ecclesia, aut in oratorio, aut in loco cellæ te ipsum constitue, vt te nec minima particula bonæ diei, id est, temporis orationis prætereat. Cum primùm signum ad orationem datur, iam Christus adest suos iustos auditurus, vide tu si æquum est, vt Dominus ipse te expectet, aut potius vt tu seruus vilissimus, quasi ipsum præuenias, & eum humiliter ac patienter expectes? Elias, religiosorum typus, Domini visione, & alloquio fruiturus, se prius in spelunca collocauit, & aliquo tempore expectauit, vt Dominum transeuntem videret. Audito namque quia Dominus esset iuxta specum transiturus [operuit vulgum suum pallio, & egressus stetit in ostio spelunçæ] vbi sibilum auræ tenuis, & in eo vocem Domini sibi loquentis audiret. Docet ille te vt reuerentia & desiderio Dei motus, illico ad locum orationis aduenias, præsto sis, & quasi Dominum ad eundem locum accessurum præuenias. Nec quisquam vetare

Psal. 65.
20.2. Reg. 19
13.

A potest, vt ad hunc sensum illud trahamus, quod dixit Dominus, Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando reuertatur à nuptiis. Vt sicut ministri qui dominum suum citissimè venturum expectant, non in conclauis manent, sed prope ianuam, vt ibi eum lætanter excipiant; ita & tu in loco orationis ante signum positus, quasi ad ianuam astes, & Domini pullantis aduentum lætus expectes. Et nescio an hoc possis ex discipulis Domini Saluatoris addiscere; qui abierunt in Galilæam in montem, vbi constituerat illis Iesus. Primò illi abierunt, quàm Iesus veniret, vt illum accedentem adorarent. O situ horam orationis ex ferore & amore præuertes, & quàm lætus Dominus ad tua desideria complenda testaretur!

B In ipso autem orationis tempore, vnus dumtaxat te monebo, te apud Dominum duos conuiuias habere valde diuersos, quibus debes congrua alimenta ministrare. Conuiuias isti sunt intellectus tuus & affectus tuus. Intellectus, meditationibus, colloquiis, & quieto ac simplici aspectu Dei pascitur: affectus, desiderijs sanctis propolitis, internis virtutum omnium actibus, & amore saginatur. Illi pauca sufficiunt; iste, postquam multum desiderauit, multum diligit, multus propositis, & virtutum actibus se refecit, vix saturus inuenitur. Ita ergo conuiuium orationis moderare, vt intellectui pauca apponas, qui sæpe nec considerationibus eger, sed simplici quodam intuitu Domini contentus est: affectui verò, qui ad salutem animæ voracior est, multa ac varia feracula subministras. Aut si mauis, cogita Dominum esse conuiuiam tuam, cui debes offerre cibos, quibus libenter vescitur, vt benedictus tibi anima sua. Hi autem cibi non tam sunt considerationes intellectus, quàm voluntatis affectus. Vnde in Prouerbijs dicit: Præbe, fili, cor tuum mihi, & oculi tui vias meas custodiant. Quare primo loco cor petit, & postea oculorum functionem deposcit, cum mentis oculi gressus cordis natura præcedant? An quia affectus cordis in hoc negotio præstantior est? & quia omnis consideratio ad cordis motus affectusque dirigitur? Errares ergo, si totam illam horam, aut maiorem partem in considerationibus intellectus occupares, & voluntatem ieiunam vacuamque relinqueres. Præbe Domino in tempore illo intellectum tuum, dum eum moderatè, & ad excitandum affectum, in pia meditatione occupas. Sed præbe largiùs & profusiùs Domino cor tuum, dum illud pijs affectibus satias. Procul abscedat distractio, tepiditas omnis abeat, & somnolentia discedat. Ascendat mens ad cœlestia, intellectus sponsum vocet, sed affectus trahat, alliciat, & amplectetur, vt ex castissimo eius amplexu fecundata mens suo tempore filium perfectionis pariat, & te in populo Domini, à maledictione sterilitatis liberatum, benedictum atque honore dignum efficiat.

De discussione Orationis.

CAPVT IV.

E O e tempus orationis tanti momenti est ad mores nostros perficiendos, & vitam spiritualem agendam, vt statim, præsertim à tyronibus discutendum, & examinandum sit, non tam vt de erratis doleant (quamuis hic sit vnus discussionis fructus) quàm vt meditando artem atque ordinem discant. Ideoque tyronibus statim post orationem tempus ad hanc discussionem concedimus, & modum se examinandi præ-

scribi

Lucæ 11.
36.Matth. 28.
16.Prou. 13.
26.